

de litteraturens oförgätliga människogestalter, hvilka äro uttrycken för hvad all verklig människoskildring i alla tiders tider har äsyftat. För endast tio år sedan var det en upptäckt att öfver hufvud den yttre världen, samtiden, kunde göras till föremål för diktning. Denna upptäckt har ledt till ett alldeles oförlåtligt novellskrifveri, där alla möjliga — och stundom äfven omöjliga — händelser och personer blifvit med större eller mindre talang framställda och skildrade. Detta är vrängsidan af naturalismens eller realismens inflytande på de senare årens litteratur. Men lägg märke till denna skillnad! Har ni vid läsningen af en s. k. verklighetskildring endast intrycket af att dessa människor äro korrekt, säkert, lifligt eller lefvande framställda, då kan det vara en lyckad eller torr, lefvande eller känslolöst hopkonstruerad genremålning, alt efter förf:s eller skildringens art eller beskaffenhet. Och för att ej utsätta mig för missförstånd, vill jag genast säga, att de framstående äfven bland dessa genrebilder äro konst, verklig, gedigen konst, man må söka nedsätta deras värde hur mycket som helst. Och erfarenheten har mer än en gång visat, att dylika anspråkslösa genrebilder ofta lefva längre än „jene hohen Altarbilder der Tugend“, om hvilka Heine talar à propos Schiller.

Men det fins ett annat slag af verklighetsbilder. Det är dessa gestalter, hvilka — som jag